

Спестовността.

Често малкитѣ потоци правятъ голѣми рѣки.

Единъ земеделецъ, баща на едно многобройно семейство, макаръ и много трудолюбивъ, едва изкарваше прехраната.

А колко много желаше той да купи още нѣколко декара земя и една кжщичка, които се намираха близо до неговата колибка, и които наричаха „мушията“.

Презъ дългитѣ нощи, той говорѣше за това предъ своитѣ деца и имъ обясняваше ползата, която ще иматъ. Но уви, бѣше му невъзможно, въпрѣки голѣмия му трудъ да тури настрана нуждната сума за тази покупка. . .

Децата порастаха. Трѣбваше сега да се плаща учението имъ и да ги настани на добро мѣсто — така той загуби напълно надеждата за купуването на „мушията“.

Павлина, най-възрастната отъ децата му, имаше добро сърдце и показваше още отъ сега голѣми качества. Тя знаеше желанието на баща си и много пжти си казваше: „Трѣбва единъ или другъ день да постигна това!“ Всичкитѣ нейни мисли се обърнаха въ упорито желание.

Като свърши училище Па-

влина се настани въ една търговска кжща. Съ своето прилежание и добро поведение тя можа да спечели довѣрието на господаритѣ си, и бѣ назначена за касиерка, съ по-добра заплата, която се увеличаваше всѣка година. Тогава тя почна да отдѣля отъ заплата си, всѣки месецъ и внасяше въ спестовната каса. Отъ день на день, отъ месецъ на месецъ и отъ година на година паритѣ ѝ се увеличаваха.

Нѣколко години по-късно, въ деня на свѣтлото Христово Възкресение, Павлина пристигна при родителитѣ си. Тя каза на майка си всичко и дветѣ уговориха плана.

На обѣдъ, седайки на масата, бащата намѣри въ своята чиния пакетъ съ банкноти и едно листче съ думитѣ: „На моя многообиченъ баща, за имението „Мушията“, въ знакъ на признателностъ и почитъ.

Павлина.“

Бащата гледаше и четѣше най-напредъ безъ нищо да разбере; но после умътъ му се освѣтли, той стана, пригърна дщеря си и тѣхнитѣ сълзи се смѣсиха. . . сълзи отъ радостъ и щастие!

